

ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μιά όμολογία ενός πρώην θύματος

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού,
Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπί τῶν αἰρέσεων.

Ἡ ἀπελευθέρωση ἑνός θύματος ἀπό τὰ δεσμά τῆς πλάνης (αἵρεσης ἢ παραθρησκείας) εἶναι μιά πολύ δύσκολη ὑπόθεση. Εἶναι πρωτίστως ἕνας ὀλοκληρωτικός συγκλονισμός τοῦ ἴδιου τοῦ θύματος, πού χωρίς τή Χάρη τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ νά ὀδηγηθεῖ στήν καταστροφή καί στήν ἀπόγνωση. Δέν εἶναι σπάνιο ἡ ἀπογοήτευση ἀπό τή διάψευση τῶν ὀνείρων καί τῶν ἐλπίδων πού εἶχε στηρίξει ὁ ὀπαδός στόν «ἀρχηγό» (γκουρού ἢ «μεσσία») καί στήν ομάδα του νά τόν ὀδηγήσουν σέ ἀπεγνωσμένες ἐνέργειες καί σέ πράξεις αὐτοκαταστροφῆς.

Εἶναι ἀκόμη δύσκολη ἡ θέση τῆς οἰκογένειας πού ἔχει τό πρόβλημα, ἀφοῦ ἔντεχνα καλλιιεργήθηκε ἀπό τήν ομάδα στήν ψυχή τοῦ ὀπαδοῦ ἡ πεποίθηση ὅτι ἡ οἰκογένειά του καί ὅσοι τῆς συμπαραστέκονται εἶναι οἱ «ἐχθροί».

Εἶναι τέλος δύσκολη καί λεπτή ἡ θέση ἐκείνων πού θά θελήσουν νά συμπαρασταθοῦν καί νά βοηθήσουν στήν ἀπεξάρτηση τοῦ θύματος καί στήν ἐπανένταξή του στό κοινωνικό σύνολο καί ἰδιαίτερα στήν Ἐκκλησία.

Στή μακρόχρονη ἐνασχόλησή μας μέ τήν ἀντιμέτωπιση πολλῶν τέτοιων περιπτώσεων ἔχομε διαπιστώσει στήν πράξη πόσο ἐπίπονο καί δυσχερές εἶναι τό ἔργο αὐτό. Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ἀπαιτεῖται γι' αὐτό βαθειά γνώση τοῦ γενικωτέρου σκηνικοῦ τῆς σύγχρονης πλάνης, τῶν μεθοδεύσεων καί τῶν τεχνικῶν πού χρησιμοποιοῦν οἱ ποικίλες αἰρέσεις καί ἰδιαίτερα τοῦ τρόπου «χειρισμοῦ» τῶν θυμάτων τους. Καί πάνω ἀπ' ὅλα ἀπαιτοῦνται μεγάλη ὑπομονή καί ἐπιμονή, στοργή, ἀληθινή ἀγάπη, κατανόηση, διάλογος, ἀληθινή φροντίδα, διάθεση πολλοῦ χρόνου καί θερμή προσευχή.

Ἡ προσπάθεια ἐξ ἄλλου τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι, ὄχι μόνο νά ἀπελευθερώσει ἕνα θῦμα ἀπό τὰ θανατηφόρα ἐνίστε δίκτυα τῆς σύγχρονης πλάνης, ἀλλά καί νά τό ἐπανεντάξει ὑγιῶς στήν κοινωνία καί ἰδιαίτερα στήν Ἐκκλησία. Μόνο τότε θά εἶναι βέβαιο ὅτι τό τραυματισμένο καί ταλαιπωρημένο ἀπό τήν αἵρεση ἄτομο θά νοιώσει τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἐν Χριστῶ ἀδελφῶν του, θά βρεῖ τό «νόημα τῆς ζωῆς» καί θά μπορέσει νά ἀναπνεύσει ἐλεύθερα καί νά ζήσει θεραπευμένο ἀπό τίς πληγές του.

Καί δέν πρέπει νά ἀγνοεῖται τό γεγονός ὅτι τό πρώην θῦμα «κουβαλαῖ» μαζί του ἕνα σωρό διεστραμμένες διδασχές τῆς ὀργάνωσης

στήν όποία άνήκε, άτέλειωτα έρωτηματικά, άμφιβολίες και άμφισβητήσεις. Ακόμη, έχει καλλιεργηθεί μέσα του τό αίσθημα τής ένοχής για τό ένδεχόμενο άποχώρησής του από τήν ομάδα, μετά τόν πνευματικό βιασμό και τίς άπειλές πού έχει ύποστει μέσα σ' αυτή. Γι' αυτό ή άπελευθέρωση ενός θύματος τής πλάνης είναι μιά ήρωική πράξη, πρωτίστως γι' αυτό τό ίδιο τό θύμα και συγχρόνως γεγονός χαρμόσυνο για όλους όσους έγνώρισαν και έζησαν τήν περιπέτειά του.

Και άλλοτε έχομε άναφερθει στις άρνητικές συνέπειες στά άτομα, στήν οικογένεια και στό κοινωνικό σύνολο από τήν δραστηριότητα τών αίρέσεων. Έχομε ακόμη καταγράψει τίς γνώμες πολλών έμπειρογνωμόνων για τόν τρόπο άπεξάρτησης τών θυμάτων από τά «ψυχοναρκωτικά» τών συγχρόνων αίρέσεων. Πρωτοπόρος στόν τομέα αυτό, - θεωρητικά μέ τά βιβλία του και πρακτικά μέ τήν ποιμαντική μέριμνά του - ύπήρξε ό μακαριστός π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος¹.

Στό παρόν άρθρο θά μεταφέρομε μιά όμολογία πού μās κατέθεσε ένας «άπελεύθερος» όπαδός τής πλάνης. Μέσα σ' αυτή τήν όμολογία καταγράφονται και έπιβεβαιώνονται, στήν πράξη, όσα κατά καιρούς ύποστηρίξαμε για τίς μεθόδους δραστηριότητας τών αίρέσεων. Στό κείμενο αυτό φαίνονται καθαρά οι άρνητικές και επικίνδυνες συνέπειες πάνω στά θύματα τών αίρέσεων από τήν ένταξή τους στις διάφορες αίρετικές και παραθρησκευτικές ομάδες, αλλά προβάλλει και ή έλπίδα πού πάντοτε ύπάρχει για κάθε θύμα νά βρει τό θάρρος και νά ζήσει τή στιγμή τής άπελευθέρωσής του από τά δεσμά τής δουλείας, στήν όποία είχε βρεθεί, πιθανώς από άγνοια και χωρίς νά άντιλαμβάνεται τί ακριβώς είχε κάνει.

Έδω δημοσιεύομε τήν όμολογία αυτή, όχι μόνο γιατί έπιβεβαιώνει τίς θέσεις μας και τίς άπόψεις μας για τούς κινδύνους πού έλλοχεύουν από τήν ένταξη νέων κυρίως ανθρώπων στις ομάδες τής σύγχρονης πλάνης, αλλά και διότι, άφ' ενός μέν, θά βοηθήσει στό νά φανεϊ, μέσα από τήν πράξη, τό μέγεθος τής άπειλης από τή δραστηριότητα τών ομάδων αυτών και, άφ' έτέρου, θά δώσει τήν έλπίδα - σέ όσους ζοϋν μέ τό πρόβλημα - ότι πάντοτε, μέ τή χάρη του Κυρίου Ίησοϋ, ύπάρχει φως στό σκοτεινό «τουñελ» τής αίρεσης, στό όποιο οι ίδιοι έχουν έγκλωβιστεί ή τά μέλη τής οικογενείας τους. Η άνωνυμία τηρείται έδω για εύνόητους λόγους.

α) Η δουλεία

Νέος, λοιπόν, ό «άπελεύθερος» τής πλάνης στήν περίπτωσή μας, μέλος εύνόληπτης κοινωνικά οικογένειας, σπουδαστής, μέ καλή παιδεία και άγαθές προθέσεις και όράματα. Θά λέγαμε, καλοπροαίρετος νέος, μέ

¹Βλ. κυρίως τά βιβλία του: Ποιμαντική άντιμετώπιση τών αίρέσεων και τής παραθρησκείας. Όμάδες άσυμβίβαστες μέ τήν Όρθόδοξη Πίστη. Αντιμετώπιση τών αίρέσεων, προβληματική και στρατηγική. Αντιμετώπιση τών αίρέσεων και τής παραθρησκείας. Πρακτικός όδηγός για τήν οικογένεια.

ἀρχές και μέ μέλλον ευοίωνο. Παράλληλα μέ τίς σπουδές του, ὅπως συμβαίνει μέ πολλούς νέους, ἀναζητοῦσε νά δεῖ βαθύτερα τά πράγματα, νά δώσει και νόημα στή ζωή του. Ἔτσι λοιπόν ὁμολογεῖ: «Ἦθελα νά μέ ὀρίσω ἰδεολογικά ὡς μιὰ ὄντοτητα, ψάχνοντας για ἀπαντήσεις για τά πάντα ἀπό παντοῦ». Δικαιολογημένη και ἐπαινετή ἡ ἀγωνία του και ἡ προσπάθειά του.

Ὅμως, καταγράφει ὁ ἴδιος δύο μειονεκτήματά του. Τό ἕνα: «Γιά τόν Χριστό εἶχα ἀπλῶς ἕναν ἄκρατο θαυμασμό και σεβασμό πρός τό πρόσωπό Του, ἀλλά καμία σχέση μέ τά δῶρα τῆς Ἀνάστασής Του». Και τό δεύτερο: «Ὦντας μακριά ἀπό τό σπίτι μου και τήν οἰκογένειά μου προσπαθοῦσα νά βρῶ κάτι ἢ κάποιον πού θά μέ καθοδηγοῦσε στήν ἀναζήτησή μου αὐτή».

Ἐδῶ καταγράφονται δύο ἀπό τίς πιό βασικές αἰτίες πού ὀδηγοῦν στήν πλάνη. Ἡ ἄγνοια και μάλιστα πάνω σέ ζωτικούς ὄντολογικούς προβληματισμούς και ἡ ἔλλειψής κατήχηση τοῦ νέου. Ἐπειτα ἡ κατάσταση «ὑψηλοῦ κινδύνου» τοῦ νέου σπουδαστή, ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τήν οἰκογένειά του. Και οἱ δύο καταστάσεις δημιουργοῦν στήν ψυχή του κενό, μοναξιά, ἀνάγκη διαλόγου και στήριξης «για τά πάντα ἀπό παντοῦ». Στήν ἀναζήτησή του αὐτή ἐμφανίζεται ὁ «φωτισμένος σωτήρας», εἴτε αὐτός λέγεται «γκουροῦ» ἢ «μεσσίας» ἢ «δάσκαλος» ἢ «ψυχοθεραπευτής» κ.ο.κ., για νά «καλύψει τό κενό». Βέβαια ὁ καλόπιστος και ἀνυποψίαστος νέος, βλέποντας ἕναν «βομβαρδισμό ἀγάπης» ἐκ μέρους τοῦ «δασκάλου», σκλαβώνεται ἀπό τό «ἐνδιαφέρον» του, τόν ἐκλαμβάνει ὡς «παντογνώστη» - ὅπως τοῦ παρουσιάζεται - και «ἀνιδιοτελῆ» - ὅπως λέει-καθοδηγητή του, τόν ἐμπιστεύεται τυφλά και δέχεται ἀνεπιφύλακτα τήν προσφορά του. Ἔτσι ὁ νέος ἀρχίζει νά συζητεῖ μαζί του «για θέματα μεταφυσικά και παραφυσικά».

Ἐκεῖ ἄκουσε ὁ ὑποψήφιος ὀπαδός για «ὀράματα», για «ἐπιταγές τοῦ Θεοῦ», για «ἐκλεκτούς», για «γνώση» και μάλιστα «μυστική», για «δυνάμεις», πού θά ἀποκτοῦσαν οἱ «ἐκλεκτοί» κ.ο.κ.

Ἐντυπωσιάστηκε ὁ νέος και παραδόθηκε ὀλοκληρωτικά στόν «δάσκαλο». Σημειώνει ὁ ἴδιος: «Μή ἔχοντας στέρρες βάσεις νά ἀντικρούσω τά ὅσα μου ἔλεγε πείστηκα πῶς ὄντως ἦταν ἕνα ἄτομο μέ Θεῖα ἀποστολή. Τόν ἄφησα λοιπόν νά μέ καθοδηγήσει ἐνῶ θά τόν βοηθοῦσα ὅσο μπορούσα στή θεῖα του ἀποστολή. Ἡ ἀρχή αὐτῆς τῆς σχέσης μας βρῆκε αὐτόν στό ρόλο τοῦ δασκάλου και ἐμένα στό ρόλο τοῦ μαθητῆ».

Σιγά σιγά ἄρχισε ὁ νέος νά αἰσθάνεται ὅτι πράγματι εἶναι κι αὐτός ἕνας «ἐκλεκτός»: «Ἐνιωθα ξεχωριστός ἀπό τούς ὑπόλοιπους συνανθρώπους γύρω μου, ἐκλεκτός. Δέν ἦμουν πιά ἕνα ἀσήμαντο παιδί πού προσπαθοῦσε νά βρεῖ ἀπαντήσεις μέσα στά πλήθη, ἦμουν πιά μιὰ ὄντοτητα πού ἀντίθετα μέ τούς ἄλλους ἔψαχνε ἀπαντήσεις για ἀνώτερα πνευματικά θέματα και γι' αὐτό ὁ Θεός τοῦ τίς ἔδωσε μέσα ἀπό ἕνα πνευματικό ἄτομο».

Στή φάση αὐτή ὁ νέος ὀπαδός δέν εἶναι σέ θέση νά ἀντιληφθεῖ πού στοχεύει ὁ «δάσκαλος». Δέν ὑποτεύεται και δέν μπορεῖ νά φανταστεῖ ὅτι ὁ

όλος χειρισμός του αποβλέπει στην ολοκληρωτική υποδούλωσή του, στην έκμηδενιση της προσωπικότητάς του και στην τυφλή υποταγή του στα σχέδια, στους σκοπούς και στα ιδιοτελή συμφέροντα του «δασκάλου». Γι' αυτό όταν άρχισε να προβάλλει «αντιστάσεις αμφισβητώντας τον φέροντάς του λογικά επιχειρήματα», τότε άρχισε ο «δάσκαλος» τις «αποκαλύψεις», μέ τις όποιες «έπεισε» τελικά τον «μαθητή» του για την «θεική» του αποστολή. Τώρα ο «μαθητής» αισθάνθηκε «όχι μόνο αλαζονικά ξεχωριστός πού (είχε) είχα επιλεχθεί μέσα από μία καθόλου τυχαία σύμπτωση, νά κατέχω τή Γνώση μέσα από ένα θεόπνευστο άτομο, αλλά και σίγουρος γι' αυτή τή Θεική του προέλευση λόγω της όποιας δέν είχα κανένα δικαίωμα νά τον αμφισβητήσω σέ ό,τιδήποτε». Θυμάμαι, λέει, ότι «αισθανόμουν πιά ιδιαίτερος άφοϋ συμμετείχα σέ ένα άπόκρυφο σχέδιο του Θεού μέ δυνάμεις ούσιαστικά προερχόμενες από αυτόν μέσω ενός άπεσταλμένου του».

Η καλλιέργεια της αλαζονείας και της υπεροπτικής συμπεριφορᾶς στους όπαδούς - πού συστηματικά εφαρμόζεται σέ όλες αυτές τις ομάδες - κάνει τό θυμά νά βλέπει τούς άλλους, τούς άμύητους, ως όντα κατώτερα, άμαθη, άξια οίκτου, αν όχι ως «βέβηλους».

Όπως όμως συμβαίνει σέ όλες αυτές τις περιπτώσεις, μεγάλο εμπόδιο για την επίτευξη του σκοπού της ομάδας και του άρχηγού είναι ή οικογένεια και τό παρελθόν του όπαδου. Γι' αυτό, μέσα στις τεχνικές πού εφαρμόζονται από τις ομάδες αυτές, είναι και ή άποκοπή του υποψηφίου όπαδου από την οικογένειά του και τό μέχρι τότε παρελθόν του, ώστε νά τά ξεγράψει, νά τά θεωρήσει ως «χαμένο χρόνο» και λαθεμένη πορεία και νά αναζητήσει μία «σωστή» πορεία μέσα στην ομάδα, νά αναγεννηθεί μέσα στο νέο περιβάλλον του. Έτσι και ο νέος στην περίπτωση μας όμολογεϊ: «Θέλησε νά μάς κάνει νά ξεκόψουμε σταδιακά από τις άλλες παρέες μας και την οικογένειά μας έτσι ώστε νά είμαστε ολοκληρωτικά δικοί του. Άρχισε λοιπόν νά κατηγορεϊ τούς φίλους μας χωρίς νά τούς έχει αντικρύσει έστω όπτικά, πράγμα πού δέν χρειαζόταν νά συμβεί έχοντας υπέργειες δυνάμεις. Η τεχνική ήταν ή έξης: μάς έλεγε νά περιμένουμε για νά δοϋμε πώς κάποια στιγμή και οί φίλοι και οί συγγενείς μας θά μάς τον κακολογήσουν και θά μάς ζητήσουν νά απομακρυνθοϋμε από αυτόν».

Η «προφητεία» του «δασκάλου» «έπαληθευόταν», βεβαίως, σέ λίγο όταν, όπως ήταν έπόμενο, ή οικογένεια αντιδρούσε για την κατάσταση του παιδιού της. Τό έπιβεβαιώνει ο συντάκτης της «όμολογίας»: «Αυτό βέβαια συνέβαινε άφοϋ όταν κάποιος ζει σέ μία κατάσταση δαιμονική ή εμφάνισή του αλλάζει έσωτερικά και έξωτερικά έχοντας μετατραπεί σέ ένα άλλοπρόσαλο άγρίμι και οί δικοί του άνθρωποι πού πραγματικά τον αγαποϋν ανησυχούν γι' αυτόν».

Ο «δάσκαλος», τότε, λέει ο νέος της «όμολογίας», «όταν μάς έλεγαν οί δικοί μας άνθρωποι νά απομακρυνθοϋμε αυτός άτάραχος μάς υπενθύμιζε την πρόβλεψη του πώς θά συνέβαινε αυτό και μεμψίμοιρος μελαγχολούσε

για τὸ χλευασμὸ πού γνώριζε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς λόγο κατὰ ἓνα τρόπο μαρτυρικό· τὸ τελευταῖο στάδιο αὐτῆς τῆς τεχνικῆς ἐλέγχου ἦταν τὸ συμπέρασμα πὼς στὸ πρόσωπό του θὰ βρῖσκαμε ἐπιτέλους τὴν ἀληθινὴ φιλία καὶ οἰκογένεια».

Ἄν ὁ μέλλων ὀπαδὸς ἐπιτύχει στὰ μάτια τοῦ «δασκάλου» καὶ σ' αὐτὴ τῆ «δοκιμασία» καὶ «καταλήψει τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα» γιὰ χάρη τοῦ «δασκάλου», τότε ἔχει ὀλοκληρωθεῖ πλέον τὸ σχέδιο τοῦ χειρισμοῦ του καὶ μπορεῖ νὰ ἀνήκει στοὺς «ἐκλεκτούς». Δηλαδή οὐσιαστικά νὰ ἔχει καταστειῖ ἓνα πειθήνιο καὶ ἄβουλο ὄργανο τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὀμάδας, τὸ ὁποῖο εἶναι ἕτοιμο νὰ δεχθεῖ ὅποιαδήποτε διδαχὴ καὶ ἐντολὴ τοῦ «δασκάλου». Πράγμα πού συνέβη καὶ στὴν περίπτωσή μας.

Ἔτσι ὀλοκληρώνεται ἡ φάση τοῦ «ποδηγετισμοῦ» τοῦ ὀπαδοῦ. Μὲ τίς τεχνικὲς αὐτές, λέει στὴν ὁμολογία του ὁ πρῶην ὀπαδός, ἤμουν ἕτοιμος «νὰ ἀναγνωρίσω ὀλοκληρωτικὰ τὴ θεϊκὴ του ιδιότητα τὴν ὁποία δὲν εἶχα κανένα δικαίωμα νὰ ἀμφισβητήσω ὄντας ἓνας τρωτός, ἀγνώμων ἄνθρωπος».

Μὲ ὅλες αὐτές τίς μεθοδεύσεις ἐπιδιώκεται νὰ πειθοῦν οἱ ὀπαδοὶ ὅτι, ὅ,τι κάνουν τὸ κάνουν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κόσμου καὶ τὸ δικό τους καλὸ, γιὰ τὴν δική τους πνευματικὴ ἀνέλιξη, χωρὶς νὰ ὑποψιάζονται ὅτι ὑπηρετοῦν δουρικὰ τὰ συμφέροντα καὶ τίς ἐπιθυμίες τοῦ «δασκάλου». Στὴ συνέχεια, ὁ «δάσκαλος» κάνει τὴν «τρομερὴ ἀποκάλυψη» ὅτι «ὁ δεῦτερος Μεσσίας ἦταν αὐτός». Καὶ τότε «ἄρχισε γιὰ πρώτη φορά νὰ μᾶς ζητάει νὰ κάνουμε πράγματα γι' αὐτόν, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς βοηθοῦσαν νὰ ἀνέλθουμε πνευματικὰ καὶ νὰ ἀποκτήσουμε δυνάμεις μὲ τίς ὁποῖες θὰ τὸν βοηθούσαμε νὰ πολεμήσει στὴν "τελικὴ μάχη"».

Οἱ ὀπαδοί, μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν «ἀποκάλυψη» αἰσθάνονταν πλέον ὑπεροπτικά ὡς ἐκλεκτοὶ φίλοι τοῦ «δασκάλου», πού τὸν βοηθοῦσαν στὴν ἐκπλήρωση τῆς σπουδαίας ἀποστολῆς του. Τὸ βεβαιώνει ὁ συντάκτης τῆς «ὁμολογίας»: «Μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ φάση ἤμασταν πιά κάτι παραπάνω ἀπὸ φίλοι, ἤμασταν μιά ἱερὴ ὀμάδα ἡ ὁποία ὑπάκουε στίς βουλές, τὰ ὀράματα καὶ τίς θεόπνευστες ἐντολές του».

Στὸ τέλος, ὁ «δάσκαλος», γιὰ νὰ ἐγκλωβίσει, νὰ «δέσει» μαζί του τὸν ὀπαδὸ, ἐφαρμόζει τὴν ἔσχατη ἐπέμβαση πάνω στὴν προσωπικότητά του, τὸν ἐκφοβισμό, μιά τακτικὴ πού συναντοῦμε σὲ ὅλες τίς αἰρετικές καὶ παραθησκευτικὲς ὀμάδες. Κι αὐτὸ τὸ ἐπιβεβαιώνει ὁ συντάκτης τῆς «ὁμολογίας»: «Ἡ τελευταία φάση γιὰ νὰ μᾶς κάνει ὀλοκληρωτικὰ δικούς του ἦταν ὁ ἐκφοβισμὸς καὶ ἡ ἐγγύηση πὼς μόνο μαζί του θὰ εἶμαστε ἀσφαλεῖς».

Οἱ τρόποι καὶ οἱ μέθοδοι πού ἐφαρμόζονται στὴ φάση αὐτὴ εἶναι πολλοὶ καὶ ποικίλοι. Σὲ ἄλλες ὀμάδες ζητοῦνται γραπτές «ἐξομολογήσεις» τῆς μέχρι τότε ζωῆς τοῦ ὀπαδοῦ, μὲ καταγεγραμμένες ὅλες τίς πράξεις του, τὰ σφάλματά του καὶ τίς ἀδυναμίες του, ἀκόμη καὶ

τίς τυχόν ἐγκληματικές ἐνέργειές του. Ὅχι βέβαια γιά νά τοῦ συγχωρηθοῦν, ὅσα ὡς ἄνθρωπος ἔπραξε, ἀλλά γιά νά χρησιμοποιηθοῦν στήν κατάλληλη στιγμή ἐναντίον του. Σέ ἄλλες ὁμάδες ἐφαρμόζεται ἡ διοργάνωση ὁμαδικῶν ὀργιαστικῶν τελετῶν ἢ ταπεινωτικῶν πράξεων - στίς ὁποῖες συμμετέχει ὑποχρεωτικά ὁ ὁπαδός - μέ τίς ὁποῖες καταρρακώνεται ἡ προσωπικότητά του καί ὑποτάσσεται ἄβουλα στίς ἐπιθυμίες τοῦ ἀρχηγοῦ. Παράλληλα, ὑποβάλλεται στό θῦμα ἡ πεποίθηση ὅτι, ἂν φύγει ἀπό τήν ὁμάδα, ὄχι μόνο θά χάσει τά ἀγαθά τῆς πνευματικῆς ἀνέλιξής του, πού τοῦ προσφέρει ὁ ἀρχηγός, ἀλλά καί θά κινδυνεύσει νά ἐκτεθεῖ στά μάτια, ὄχι μόνο τῶν πρώην συνοδοιπόρων του, ἀλλά καί τῶν συγγενῶν του καί τῆς κοινωνίας.

Ὁ συντάκτης τῆς «ὁμολογίας» δέν ἀναφέρεται εἰδικά στούς τρόπους καί τά μέσα τοῦ ἐκβιασμοῦ πού ἐφαρμοζόταν σ' αὐτή τήν ὁμάδα. Κάνει μόνο λόγο γιά περιεργα τηλεφωνήματα τά ὁποῖα, κατά τήν διαβεβαίωση τοῦ «δασκάλου» γίνονταν ἀπό κάποιους «ἄλλους», πού «ἦταν ἄτομα σάν κι ἐμᾶς πού γνωρίζαμε πώς τό τέλος τοῦ κόσμου πλησιάζει, ἀλλά εἶχαν πάρει τό μέρος τοῦ διαβόλου...ὄλοι παρακολουθοῦμαστε ἀπό αὐτούς τούς "ἄλλους", οἱ ὁποῖοι ὄντας λάτρεις τοῦ διαβόλου εἶχαν θέσεις ἐξουσίας καί μέ δύναμη οὐσιαστική μέ τήν ὁποία ἐλέγχουν τίς ἀνθρώπινες μάζες». Ἔτσι, ἡ ὁμάδα εἶναι τό «καταφύγιο» καί ἡ ἔνταξη καί παραμονή μέσα σ' αὐτή ἐξασφαλίζει τούς ὁπαδούς ἀπό τόν κίνδυνο τοῦ «διαβόλου». Ἄν φύγουν ἀπό τήν ὁμάδα κινδυνεύουν καί προδίδουν τόν ὑψηλό προορισμό τους γιά τόν ὁποῖο εἶχαν ἐπιλεγεῖ, δηλαδή τό καλό τοῦ κόσμου.

Αὐτή ἡ κατάσταση τρομοκρατίας πού περιγράφεται στήν περίπτωσή μας, θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι εἶναι κοινό χαρακτηριστικό τῶν μεθοδεύσεων πού ἐφαρμόζονται στίς διάφορες ὁμάδες τῆς πλάνης. Ἐκεῖνα πού πιθανῶς ἀλλάζουν εἶναι οἱ τίτλοι τῶν ὁμάδων καί τά ὀνόματα τῶν ἀρχηγῶν καί μερικές φορές οἱ ἀρχές τῆς διδασκαλίας τους καί ἡ κατεύθυνση τῆς ἰδεολογίας τους.

β) Ἡ ἐλευθερία - «Εἰς ἑαυτὸν δέ ἐλθὼν»

Εἶπαμε ἤδη στήν ἀρχή, πόσο δύσκολο εἶναι τό ἔργο τῆς ἀπεξάρτησης ἀπό μιά αἴρεση καί τῆς ἐπανεξέταξης στό κοινωνικό σύνολο ἑνός διαλυμένου συνήθως ψυχοσωματικά θύματος. Οἱ ἀρνητικές συνέπειες ἀπό τήν ἔνταξη σέ μιά αἴρεση ἢ παραθρησκευτική ὁμάδα εἶναι δραματικές καί καταστροφικές, τόσο γιά τό ἴδιο τό θῦμα, ὅσο καί γιά τό οἰκογενειακό καί κοινωνικό περιβάλλον του.

Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτές τίς ὁμάδες χρησιμοποιοῦν τρόπους, μέσα καί μεθόδους πού βασίζονται στή διαπίστωση καί ἐντόπιση κενῶν. Οἰκοδομοῦν συχνά πάνω σέ ἄτομα, τά ὁποῖα νοιώθουν ἀνικανοποίητα ἀπό τό φυσικό οἰκογενειακό, πνευματικό ἢ καί κοινωνικό τους

περιβάλλον και τούς υπόσχονται τή «θαυματουργική συνταγή», ή οποία θά λύσει όλα τους τὰ προβλήματα. Σιγά σιγά δημιουργείται μιὰ πλήρης ἐξάρτιση τοῦ ἀτόμου, εἴτε ἀπό τήν ομάδα εἴτε ἀπό τό «θεϊκό» πρόσωπο τοῦ γκουρού, ἐξάρτιση ὄχι ἀπλῶς ψυχολογική, ἀλλά καί ὑπαρξιακή.

Τό ἄτομο, ἀσυναίσθητα ἢ καί ἐν γνώσει του, θυσιάζει τήν πολύτιμη προσωπική ἐλευθερία του καί ὑποτάσσεται τυφλά στόν γκουρού ἢ στόν «μεσσία» ἢ στήν «ομάδα», ἀπό τούς ὁποίους ἀναμένει τὰ πάντα. Ἀπομακρύνεται συγχρόνως ἀπό τό ἐξωτερικό περιβάλλον (οἰκογένεια, ἐπάγγελμα, σπουδές, κοινωνία) καί ἀφιερώνει τή ζωή του, τόν χρόνο του, τήν παρουσία του στό σκοπό τῆς ομάδας. Γιά τό ἄτομο αὐτό πᾶν εἶναι ὁ ἀρχηγός, πού περιβάλλεται μέ θεϊκή αὐθεντία, εἴτε αὐτός ὀνομάζεται «μεσσίας» εἴτε «θεός», εἴτε «ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ», εἴτε «ἀγωγός τοῦ Θεοῦ», εἴτε «δάσκαλος» κ.ο.κ.

Οἱ ἐκφοβισμοί, οἱ ἀπειλές, οἱ ὑποσχέσεις, ἡ καταπίεση, ἡ πλήρης ἀπασχόληση καί ἡ καταναγκαστική ἐργασία, ἡ ἀπαγόρευση ἐπαφῆς καί ἐπικοινωνίας μέ τούς ἔξω ἀπό τήν ομάδα, σέ μερικές περιπτώσεις οἱ ἐξαντλητικές νηστείες, ἡ στέρηση στοιχειωδῶν δικαιωμάτων (γάμου, μετάγγισης αἵματος, στρατεύσης κ.ο.κ.), συνοδευόμενες ἀπό ἀτέλειωτα «σεμινάρια» (ἀκριβοπληρωμένα ἢ μὴ), συσπειρώνουν τούς ὀπαδούς καί τούς ὑποδουλώνουν. Ἀκόμη, διαβολοποιοῦν τό ἔξω περιβάλλον, ὑποβαθμίζουν τούς ἐκτός τῆς ομάδος (εἶναι σέ κατώτερα ἐπίπεδα ἢ ἀμαρτωλοί, βέβηλοι ἢ ἡ πόρνη Βαβυλώνα). Ἐτσι τό θῦμα τρέμει στή σκέψη καί μόνο νά ἐγκαταλείψει τήν ὀργάνωση. Ποῦ νά πάει;

Δέν εἶναι ὑπερβολή ὅταν γίνεται λόγος γιά θύματα, γιά ἐξαπάτηση, γιά δουλεία, γιά συμφέροντα, γιά ἐγκλήματα, γιά ἀπειλή, γιά ἀνάγκη λήψεως μέτρων. Ὅχι τυχαῖα, ἀλλά ἀντιθέτως πολύ ἐπιτυχῶς πολλές ἀπό τίς ομάδες αὐτές χαρακτηρίστηκαν ἀπό διεθνεῖς ὀργανισμούς ὡς «ὀλοκληρωτικές ομάδες», «ομάδες χειρισμοῦ τοῦ νοῦ», «καταστροφικές λατρεῖες» ἢ «ἐλευθεριοκτόνες ομάδες» κ.ἄ.

Ἡ Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη τῆς Ἀλιάρτου Βοιωτίας (20-26.9.95) παρατηρεῖ γιά τίς παγίδες πού στήνουν οἱ διάφορες ομάδες: «Οἱ ἀποκρυφιστικές ὀλοκληρωτικές ομάδες υπόσχονται "δύναμη", "γνώση", "ἐπιρροή", "ἐμπειρίες". Τό ἄτομο καθοδηγεῖται νά πιστέψει ὅτι μέσα ἀπό τίς τεχνικές τῆς ομάδας θά γίνει ἀνώτερο ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅτι θά ἀναπτύξει ὅλες τίς δυνάμεις πού κρύβει μέσα του καί δέν τό γνωρίζει, ὅτι θά φθάσει σ' ἕνα ἀνώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο, ὅτι θά ἐπιβάλλει στούς ἄλλους ἀνθρώπους νά τό ὑπολογίζουν καί νά τό φοβοῦνται, ὅτι δέν θά χρειάζεται νά ὑπακούει σέ ὅποιαδήποτε αὐθεντία (γονεῖς, δασκάλους κ.ο.κ.) ἢ νά συμμορφώνεται μέ ὅποιοσδήποτε ἠθικούς κανόνες· ὅτι δέν θά ἔχει καμμία ἢ κανέναν ἀνάγκη, ὅτι τελικά θά γίνει ὑπεράνθρωπος, "θεός"! Ὅλες

οί επιθυμίες του θά εκπληρώνονται αυτόστιγμί. Θά κάνει ό,τι θέλει. Η θέλησή του θά είναι ό μοναδικός νόμος»².

Όμως, όπως υπογραμμίσαμε από τήν αρχή, ποτέ δέν πρέπει νά χάνεται ή έλπίδα. Χρειάζεται μιά κρίσιμη στιγμή, μιά εύλογημένη στιγμή, κατά τήν όποία μιά κρίση στή σχέση του όπαδου μέ τήν ομάδα ή τόν άρχηγό, ένας προβληματισμός, οδηγεί στό «ξύπνημα» από τόν «λήθαργο» τής αὐταπάτης καί ένα φῶς στό σκοτεινό τουνελ φωτίζει τήν έξοδο από τήν πνευματική σκλαβιά. Καί τότε, ή πνοή τής Θείας Χάριτος θά απαλύνει τό αὐχμηρό καί διψασμένο από τό άλμυρό καί θολό νερό τής πλάνης έδαφος τής φυλακισμένης μέχρι τότε ψυχής καί θά ανατρέψει τά πάντα. Τότε ό πλανεμένος άνθρωπος, «εις έαυτόν έλθών», ατενίζει τό φῶς του Χριστου καί σπάζει τά δεσμά τής πλάνης.

Αυτή ακριβῶς ή σωτήρια στιγμή έφθασε καί για τόν συντάκτη τής «όμολογίας», όταν ξαφνικά διεπίστωσε νά συμβαίνουν παράξενα πράγματα, μέ «περίεργα τηλεφωνήματα» καί τίς «δικαιολογίες» του «δασκάλου». Διεπίστωσε ακόμη μιά «μισανθρωπιστική συμπεριφορά καί περιφρόνηση προς τόν άνθρωπο» του «δασκάλου» καί είδε νά γίνεται «φανερή ή διαφορά μεταξύ ενός αυτοαποκαλούμενου μεσσία καί του ενός άληθινου Μεσσία, του Ιησου Χριστου». Ο νους καί ή καλοπροαίρετη καρδιά του παρασυρμένου καί εξαπατημένου από τόν πολλά υποσχόμενο «δάσκαλο» νέου άνένηψαν καί προβληματίστηκαν σοβαρά. Ξύπνησε μέσα του τό παρελθόν, οί αρχές πού είχε πάρει από τήν οικογένειά του καί τήν παιδεία του. Τό προσωπειό του «δασκάλου» κατέπεσε καί φάνηκε τό πραγματικό, τό απάνθρωπο καί βλοσηρό πρόσωπο τής πλάνης. Είναι δυνατόν ένας «μεσσίας», πού υπόσχεται τόν πνευματικό φωτισμό καί τήν «σωτηρία» του ανθρώπου νά είναι μισάνθρωπος;

Τό θυμα άρχισε νά σκέπτεται έλεύθερα καί νά απαιτεί τά ανθρώπινα δικαιώματά του. Δέν είναι άνεκτό νά ύβρίζεται από ένα - υπότίθεται - «φωτισμένο δάσκαλο», ό άνθρωπος γενικά, τό τελειότερο καί θαυμασιώτερο δημιούργημα του Θεου! Γι' αυτό ξεσπᾶ μέ άγανάκτηση: «Ο Θεός μᾶς αγαπᾶ τόσο πολύ πού δέχθηκε νά επενδυθει τή φθαρτή ανθρώπινη φύση μας μέ μοναδικό σκοπό νά μᾶς δοξάσει μέ τή νίκη του κατά του θανάτου καί τό θρίαμβο τής Ανάστασης. Δέχθηκε νά ταπεινωθει τόσο πολύ από ανθρώπους γιατί είμαστε τόσο σοφά καί άγια πλασμένοι κατ' εικόνα καί όμοίωσή Του. Η όμορφιά πού έχουμε είναι τόσο μεγάλη πού ίσως μόνο Αυτός πού μᾶς τήν έδωσε μπορεί νά συλλάβει τό μέγεθός της». Ο δρόμος για τήν έλευθερία έχει πλέον ανοίξει. Η επιστροφή στην έλευθερία του Χριστου άρχισε νά γίνεται πραγματικότητα. Τό πρώην θυμα τής πλάτης καί τής απάτης έγινε πλέον «απελεύθερος υρίου» (Α' Κορ. ζ' 22).

Μέσα στίς απάνθρωπες συνθήκες πού ζει τό εγκλωβισμένο θυμα τής αίρεσης, ή κρίσιμη στιγμή τής αφύπνισης, ή απόφαση για διάρρηξη

² Βλ. Ομάδες ασυμβίβαστες μέ τήν Ορθόδοξη Πίστη, σελ. 90-91.

τῶν δεσμῶν του μέ τήν ομάδα καί τόν ἀρχηγό καί ἡ φυγή πρὸς τήν ἐλευθερία, εἶναι συνήθως μιά μακρυνή, δύσκολη καί μερικές φορές, δυστυχῶς, ἀδύνατη προοπτική. Ὅμως, ὑπάρχει πάντοτε ἐλπίδα. Ἡ ὑπομονή καί ἡ στοργή τῆς οἰκογένειάς του, - ἡ ὁποία ποτέ δέν πρέπει νά πάψει νά τό ἀγαπᾷ - ἡ σωστή συμπεριφορά καί οἱ σωστές κινήσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος καί ὄλων ὅσων προσπαθοῦν νά βοηθήσουν καί νά συμπαρασταθοῦν στήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος, καί πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἐπίκληση τῆς βοήθειας τοῦ Κυρίου, εἶναι τά μοναδικά καί ἐνδεδειγμένα μέσα καί οἱ τρόποι πού θά συμβάλουν καταλυτικά, ὥστε μιά καλοπροαίρετη καρδιά ἑνός θύματος νά ἀντιληφθεῖ τήν λαθεμένη καί ὀδυνηρή κατάσταση στήν ὁποία βρίσκεται καί νά ἀναζητήσει τό δρόμο πρὸς τήν ἐλευθερία. Δέν πρέπει νά ἀφήσουμε νά μᾶς ἐγκαταλείψουν ποτέ ἡ συνεχῆς προσπάθεια καί κυρίως ἡ ἐλπίδα.

Τότε συντελεῖται τό θαῦμα - τό θαῦμα - τῆς ἀναγέννησης τοῦ πλανημένου ἀνθρώπου καί ἡ ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωσή του καί ἡ ἀποκατάστασή του. Τότε «ἔρχεται εἰς ἑαυτόν» καί ἀντιλαμβάνεται τήν ἐξαπάτηση τήν ὁποία ὑπέστη καί ἀτενίζει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἐπιστρέφει στήν Ἐκκλησία καί, οὐσιαστικά, στή ζωή. Αὐτό μᾶς ἔχει διδάξει ἡ πολυετής ἐμπειρία μας, αὐτό διακηρύττει περίτρανα καί ἡ «ὁμολογία» πού μεταφέρουμε ἐδῶ.

Πιθανῶς, ὁ συντάκτης τῆς «ὁμολογίας» - ὡς ἄπειρος νέος - συνάντησε λάθος πρότυπα ζωῆς. Ἴσως τό οἰκογενειακό καί κοινωνικό περιβάλλον του νά μή τόν «γέμισαν». Ἡ ἄγνοια καί οἱ μεταφυσικές ἀναζητήσεις του ἀσφαλῶς ἔγιναν οἱ αἰτίες φυγῆς πρὸς «ἰδανικώτερες» γι' αὐτόν καταστάσεις. Αὐτά καί ἄλλα ἴσως δεδομένα συνετέλεσαν στόν ἀποπροσανατολισμό του καί στήν τυφλή ἐμπιστοσύνη πού ἔδωσε σ' αὐτόν πού παρουσιάστηκε μπροστά του ὡς «φωτισμένος δάσκαλος» καί «μεσσίας», ὑποσχόμενος τή λύση ὅλων τῶν προβλημάτων του.

Ὁ νέος μας συνάντησε πολλές δυσκολίες στίς ἀναζητήσεις του. Προσπάθησε νά ἀντισταθεῖ στό ἀρνητικό κλίμα καί στό ὑλιστικό ρεῦμα τῆς ἐποχῆς του. Βρῆκε ὅμως μπροστά του τήν εἰρωνεῖα ἀπό τούς «βολεμένους» στό σύστημα καί τήν ἀνεπάρκεια ἢ τήν ἀπροθυμία ἀπό ἐκείνους ἀπό τούς ὁποίους νόμισε ὅτι θά τοῦ συμπαρασταθοῦν. Ὅπως ὁ ἴδιος γράφει, διεπίστωσε ὅτι «Τό πετυχημένο μοντέλο ἀνθρώπου φαντάζει νά εἶναι κάποιος πού ἔχει πετύχει τήν ἀναγνώριση ἀπό τούς ἀνθρώπους καί ὄχι ἀπό τόν Θεό. Ὅσα περισσότερα ἔχει κατακτήσει κάποιος σέ αὐτόν τόν κόσμο τόσο πιό μέγας νιώθει».

Μέσα σ' ἕνα τέτοιο πρότυπο ζωῆς, ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος καί κυρίως ὁ νέος, δέν θέτει τούς ἀπαραίτητους καί ὀρθούς πνευματικούς προβληματισμούς. «Ἐχοντας προσκολληθεῖ ἀποκλειστικά σέ ὑλικά ἀγαθά, ἡ συζήτηση καί μόνο γιά θέματα πού ἀφοροῦν γενικά πνευματικούς, ὑπαρξιακούς καί ὄντολογικούς προβληματισμούς φαντάζει ξένη, ἀπόμερη καί κάπως ἄβολη μέσα σέ μιά μοντέρνα παρέα». Γι' αὐτό, ὁ νέος μας,

προτοῦ ἀκόμη πέσει στά χέρια τοῦ «δασκάλου», ἔφθασε στό ἀπογοητευτικό γι' αὐτόν συμπέρασμα, ὅτι «ἡ ἐποχή πού ζοῦμε δέν προσφέρεται γιά νά καταπιαστεῖ κάποιος μέ τόν ἑαυτό του καί νά μπορέσει νά ὀρίσει αὐτόν καί τό πιστεύω του». Ἔτσι λοιπόν βρέθηκε καί ὁ ἴδιος, ὅπως καί τόσοι ἄλλοι νέοι μας, σέ κατάσταση «ύψηλοῦ κινδύνου». Τότε ὁ νέος γίνεται εὐάλωτος καί πολύ εὐκόλα μπορεῖ νά γίνει θῦμα τοῦ κάθε «ἐπιτήδιου».

Ὅταν, γιά κάποιο λόγο, ὁ σύγχρονος νέος θέσει αὐτούς τούς σοβαροὺς προβληματισμούς καί δέν βρεθεῖ μπροστά του τό κατάλληλο πρόσωπο ἢ τό κατάλληλο οἰκογενειακό καί κοινωνικό - γιατί ὄχι, καί ἐκκλησιαστικό - περιβάλλον, μέ τή σωστή ἀπάντηση, ἔρχεται νά συμπληρώσει αὐτή τήν ἀνάγκη καί αὐτό τό κενό ὁ οἰοσδήποτε. Αὐτό ἐπισημαίνει καί ὁ νέος τῆς «ὁμολογίας»: «Ὅταν λοιπόν θελήσει κάποιος νά μάθει ποιός εἶναι καί πού ἀνήκει, μέ δεδομένα τά προηγούμενα, εἶναι πολύ εὐκόλο νά καταλήξει σέ μονοπάτια πού ὀδηγοῦν στό θάνατο τοῦ πνεύματος καί τοῦ σώματός του καί ὄχι στήν αἰώνια ζωή πού ἀπλόχερα μᾶς προσφέρει ὁ Θεός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα».

Ὁ νέος μας θέλησε νά ἀπωθήσει τό ἀρνητικό πρότυπο ζωῆς καί ἀνεζήτησε τήν ἀπάντηση. Μᾶς τό εἶπε ὁ ἴδιος πρῖν: «Ἦθελα νά μέ ὀρίσω ἰδεολογικά ὡς μιά ὄντοτητα, ψάχνοντας γιά ἀπαντήσεις γιά τά πάντα ἀπό παντοῦ». Ἐκεῖ πού προσέτρεξε, ἀνύποπτος καί ἀπληροφόρητος ὅπως ἦταν, νόμισε ὅτι βρῆκε τό σωστό νόημα ζωῆς. Ἔτσι, πίστεψε καλοπροαίρετα ὅτι βρῆκε τή λύση τῶν προβλημάτων του στόν «δάσκαλο» πού βρέθηκε μπροστά του. Ὅμως, ὅπως ἀποδείχθηκε ἐκ τῶν ὑστέρων καί ὅπως ὁ ἴδιος τό ἐπιβεβαιώνει, ἡ ἐπιλογή του αὐτή δέν ἦταν ἡ σωστή, γι' αὐτό καί τό ἀποτέλεσμα ἦταν γι' αὐτόν καταστροφικό.

Εὐτυχῶς ὅμως, ἦλθε καί γι' αὐτόν ἡ στιγμή τῆς ἀνάληψης καί τῆς ἐπιστροφῆς, πού τόν ὀδήγησε στή λύτρωση. Καί τότε κατάλαβε ὅτι «ὁ Θεός εἶναι ἐκεῖνος πού φροντίζει τή ζωή μας ὅταν Τόν ἀφήσουμε νά τήν καθοδηγήσει». Αὐτή ἦταν ἡ εὐλογημένη στιγμή τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας του. Καί διακηρύσσει πλέον μέ βεβαιότητα: «Μιά ζωή χωρίς τόν Ἰησοῦ Χριστό ὀδηγεῖ στό θάνατο ἐνῶ μιά ζωή μέ τό Χριστό ὀδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή».

Ἀφοῦ ὅμως ὁ ἴδιος βρῆκε τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, τήν ἐλευθερία καί τή σωτηρία του κοντά στόν Ἰησοῦ Χριστό, ἀπλώνει τήν ἀγάπη του πρὸς τούς πρώην «ἀδελφούς» του στήν πλάνη. Ἀφοῦ γεύθηκε ὁ ἴδιος τούς γλυκεῖς καρπούς τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας νοιάζεται καί γιά τούς ἄλλους πλανημένους καί αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη καί τήν ὑποχρέωση νά καλέσει κι' αὐτούς νά τόν ἀκολουθήσουν στόν δρόμο γιά τήν ἐλευθερία: «Ἐνας ἀπό τούς λόγους πού ἔγραψα τά παραπάνω εἶναι γιά νά μπορέσετε ὅλοι ἐσεῖς πού ἀνήκετε σέ ομάδες καί "παρέες" ξένες Χριστοῦ νά φύγετε ἀπό τό σκοτάδι πού βρίσκεστε καί νά ἔρθετε στό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος σᾶς περιμένει... Ἐχῶ τήν ἐλπίδα πῶς αὐτά τά γραπτά ἴσως ἔχουν κάποια

ιδιαιτερη αξία, ὄντας ικανά νά καταγράψουν γεγονότα καί πρακτικές πού χρησιμοποιοῦνται ὄχι σέ μία ἀλλά σέ χιλιάδες αἰρέσεις, παραθρησκευτικές ὀργανώσεις, σχέτες καί σχετικές ομάδες».

Ἡ κατακλείδα τῆς «ὁμολογίας» του εἶναι μιά συγκλονιστική κραυγή ἀγωνίας πρὸς ὅλα τὰ θύματα τῆς πλάνης, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι τό φῶς τοῦ Χριστοῦ θά καταυγάσει κι ἐκείνων τίς καρδιές: «Τέλος, ἐλπίζω νά καταλάβετε τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα σέ ἐκείνους πού ἔρχονται καί σᾶς ἀγκαλιάζουν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὲ χαμόγελα καί λόγια μεγάλα καί σέ αὐτούς πού νοιάζονται πραγματικά γιὰ ἐσᾶς καί πού πρόκειται νά σᾶς παιδέψουν, ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός».

Μεταγράψαμε ἀπὸ ἓνα γραπτό κείμενο ἑνὸς πρώην θύματος τῆς πλάνης, τὴν περιπέτειά του, τὸν πόνο του, τὴν ὁμολογία του γιὰ τὰ αἷτια τῆς παραπλάνησής του, τίς σκληρὲς συνθήκες μέσα στίς ὁποῖες ἔζησε, τίς γνωστὲς μεθοδεύσεις τῶν αἰρετικῶν ομάδων γιὰ τὴν ἀλίευση ὀπαδῶν καί, τέλος, τὴν ἀγωνία του γιὰ τοὺς ἄλλους πλανεμένους ἀδελφούς του. Τό κείμενο μεταγράφηκε ἀκριβῶς ὅπως μᾶς παραδόθηκε. Γιὰ ὅποιον θέλει νά δεῖ τὰ πράγματα ἀντικειμενικά καί χωρὶς πάθος, τό κείμενο αὐτό μιλάει ἀπὸ μόνο του, μέσα ἀπὸ τὴν πράξη, γιὰ τοὺς κινδύνους πού ἀπειλοῦν τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο, καί κυρίως τοὺς νέους, ἀπὸ τὴ δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τό περιεχόμενο τῆς «ὁμολογίας», αὐτό τό κείμενο ἔχει πολλοὺς ἀποδέκτες. Δέν εἶναι μόνο τὰ θύματα πού πρέπει νά τό λάβουν σοβαρὰ ὑπόψη. Ἀφορᾷ σέ ὅλους ἐμᾶς, ὅσοι μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο μπορεῖ νά ἔχουμε κάποια σχέση μὲ τέτοια προβλήματα. Ἀσφαλῶς εἶναι ζωτικῆς σημασίας πρόβλημα γιὰ τὴν οἰκογένεια καί τοὺς γονεῖς τῶν θυμάτων. Εἶναι σοβαρώτατο ποιμαντικό πρόβλημα γιὰ τὴν Ἐκκλησία καί τοὺς ποιμένες Της. Ἀφορᾷ σέ ὀλόκληρο τό κοινωνικό σύνολο, μέσα στό ὁποῖο ἀναπτύσσονται ὅλα αὐτά τὰ «καρκινώματα» καί ἀσφαλῶς ἀφορᾷ τὴν Πολιτεία καί τὰ ὄργανά της, πού εἶναι ταγμένα νά προστατεύουν τὸν πολίτη καί τὰ φυσικά δικαιωμάτα του καί τὰ ἔννομα ἀγαθὰ. Δυστυχῶς, δέν μπορούμε νά πούμε ὅτι στὴν Ἑλλάδα ἔχει γίνει ἀντιληπτὴ αὐτὴ ἡ εὐθύνη τῆς Πολιτείας στὸν τομέα αὐτό, σέ ἀντίθεση μὲ ὅ,τι ἰσχύει σέ πολλές ἀπὸ τίς ἄλλες Χῶρες τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης. Ἡ ὑπεύθυνη καί σοβαρὴ προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας μας καί τῶν συνεργατῶν της, γιὰ τὴν ἐνημέρωση τοῦ Ὁρθοδόξου Πληρώματος καί γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος προληπτικά ἢ θεραπευτικά σέ τέτοιες περιπτώσεις, δέν εἶναι ἀρκετὴ. Εἶναι ἀναγκαῖα καί ἡ παρέμβαση τῆς Πολιτείας, ἰδιαίτερα ὅταν πρόκειται γιὰ περιπτώσεις ἐγκληματικῆς δραστηριότητας τῶν ομάδων αὐτῶν.

Ἐμεῖς ἐθεωρήσαμε ἀναγκαῖο καί χρήσιμο νά κάνουμε γνωστὴ καί νά δημοσιεύσουμε αὐτὴ τὴν κατάθεση ψυχῆς ἑνὸς πρώην θύματος τῆς σύγχρονης πλάνης, ἀφ' ἑνὸς μὲν, γιατί ἐπιβεβαιώνει μέσα ἀπὸ τὴν πράξη, ποιοί μπορεῖ νά εἶναι οἱ στόχοι τοῦ ὄσων ἐπιθυμοῦν νά συμβάλουν στὴν

ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος, καί ἀφ' ἑτέρου, γιατί ἔχομε τήν βεβαιότητα ὅτι θά βοηθήσει, ὅσους ἔχουν τό πρόβλημα στήν ἀντιμετώπιση αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς, χωρίς ποτέ νά χάνουν τό θάρρος καί τήν ἐλπίδα τους.